

mærksomheden ogsaa paa den paagjældende Paragraph i Forordningen 16de November 1836. Det vil erindres, at Sammenhængen er den, at naaget det i og for sig er en Forpligtelse af privatretlig Natur, hvorom der er Tale, nemlig Forpligtelsen for en Fader til at betale Noget til Underhold for sit uegte Barn, for en Mand til at betale Bidrag til sin forladte eller fraskilte Hustru, er vor Lovgivning dog gaaet den Vej, at man har tilladt at anvende ganske ekstraordinært som Tvangsmiddel i disse Forhold af egentlig privatretlig Natur det Afsoningsmiddel, som ellers er foreskrevet med Hensyn til Bøder, og Reglen er altsaa den, at der med Hensyn til disse Alimentationsbidrag har fundet det samme Tvangsmiddel Sted, som med Hensyn til Bøder. Man er altsaa indirecte kommet til at sætte Afsoning af Alimentationsbidrag ved Siden af Afsoning af Bøder. Naar nu Lovgivningen overhovedet kommer til at bestætte sig med Afsoningen af Bøder, maa det erkjendes, at det ligesom vilde være en Forsømmelse, om man da ikke henlebede Opmærksomheden paa, hvorvidt den Afsoningsmaade, der er indført med Hensyn til Alimentationsbidrag, maatte ansees for passende og kunde vebblive paa samme Tid, som man forandrede Afsoningsmaaden med Hensyn til de Forhold, for hvilke den oprindelig og nærmest er indført, nemlig Bøder. Ligesom det nu har været naturligt at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, saaledes forekommer det mig ogsaa, at det vanskeligt vil lade sig retfærdiggjøre at bibeholde den Afsoningsmaade for Alimentationsbidrags Vedkommende, som i og for sig blev erkjendt at være altfor haard og streng med Hensyn til Afsoning af Bøder. Naar man er kommen til den Erkjendelse, at man ikke rammer det rette Forhold mellem Pengestraf og Fængselsstraf ved at lade Fængsel paa Bånd og Brød i et vist Forhold træde i Stedet for Pengestraf i et vist Forhold, men at man i Stedet for Fængsel paa Bånd og Brød bør lade træde simpelt Fængsel i et vist Forhold, saa synes det at være en naturlig

Følge deraf, at man ogsaa i andre Forhold, hvor man har ladet Fængsel paa Bånd og Brød indtræde for Undladelsen af en Pengesforpligtelses Opfyldelse, forandrer Fængsel paa Bånd og Brød til den Straf af simpelt Fængsel, som man fandt passende for Bøder. Jeg anseer det saameget mere retfærdigt at foretage en saadan Forandring, som det maa holdes vel for Die, at Afsoning af Alimentationsbidrag kun kommer til Anvendelse i de Tilfælde, hvor den Paagjældende ikke har kunnet betale de ham paalagte Alimentationsbidrag. Som jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa ved denne Sags forrige Behandling, er der den Forskjel mellem de Tilfælde, hvor Afsoning kan indtræde ved Alimentationsbidrag, og de Tilfælde, hvor den indtræder ved Bøder, at Bøder ikke først skulle forsøges indbrævne ved Execution, før man skrider til Afsoning, men at dette derimod skal finde Sted med Hensyn til Alimentationsbidrag, saa at altsaa den paagjældende Person først kommer til at afføre Alimentationsbidrag, naar han ikke blot ikke betaler, men naar det har vist sig, at det ikke kan faaes indbrevet hos ham ved Execution. Nu vil man naturligvis svare — det blev allerede antydet forrige Gang — at det er vanskeligt at inddrive Alimentationsbidrag hos de Personer, hvem det i Reglen bliver paalagt; naar de have ond Villie til at betale det, saa kunne de som oftest snige sig deraf. Men dertil svarer jeg de Herrer: ganske vist indrømmer jeg dette, men De ville paa den anden Side, haaber jeg ikke nægte Muligheden af, at det mangen Gang virkelig kan være begrundet i Mangel paa Evne til at betale, naar Vedkommende ikke betaler. Jeg indrømmer, at mangen Gang kan det være af ond Villie, naar den Paagjældende ikke betaler, men lader Beløbet inddrive hos sig ved Execution, men de Herrer maae virkelig ogsaa indrømme, at det Andet ogsaa kan tænkes, at det er af Mangel paa Evne, at den Paagjældende ikke betaler, at han maaskee har den største Lyst til at betale, men at han virkelig ikke kan. Nu siger jeg: vil det da i saa Fald